

tem kratkem času vse černe postale. — Kar unanje politične zadeve utiče, zremo iz Pariza, da se v tem mestu močno o stanovitnem zboru namestovavcov velikih vlad govori. Pravijo, da je bilo v Štutgartu, in morda tudi v Vajmaru govorjenje, pariški zbor v stanoviten zbor za razsojevanje evropskih, sedanjih in prihodnjih, mednarodnih pravnih ustanoviti, in to za ohranjenje miru. — Iz Indije nismo zvedli po časnikih nič drugih novic, kakor da imajo namen, kraljico Viktorio kot cesarico Hindostansko razglasiti, in angleški časnikarji se nadjajo zavoljo tega, da bo to uspešneje, kakor če bi polovico Indije s kervavimi boji si pridobili, in očitno izrečejo, da bi angleško kraljestvo nikoli toliko nadlog in revšine si ne bilo na glavo nakopalo, če bi bila, namesti izhodno-indijske kupčijske družbe, angleška vlada vladarstvo Indije v rokah imela. Zna biti, da bomo to govorico čez kaj dni že kot gotovo poterjati mogli. — Povedali smo že, da ima rusovski cesar namen, se v Varšavi kot poljskega kralja kronati dati. Zavoljo tega se v tem mestu pripravljajo, cesarja z vso slovesnostjo in krasoto sprejeti. Še bolj pa Varšavane in sploh Poljake k temu naganja upanje, da bo cesar vsem iztirancom in ubežnikom dovolil, se v domovino vrniti, in da bo svojega brata jim za poglavarja dal. Po ničesar bolj ne hrepené, kakor da bi iméli v Varšavi kakor nekdanj, cesariča, da bi se moglo poljsko plemenstvo s svojo bogatijo in krasoto ponašati. — V „Ruskem Vestniku“ zahteva neki prof. Barhev vpeljanje porotnikov v Rusii, in tudi rusovski minister pravoslovja, grof Panine, je za vpeljavo porotnikov in advokatov. — Časnikarji še nič ne povejo, zakaj je španjski prvi minister Narvaez s svojega mesta stopil; on sam pa misli, da bo njegov naslednik neki Bravo Murillo. — Černogorci in Turki se skoraj sopet lasajo, če se niso že pomirili. 23. pr. m. je prišlo 150 mož iz kučkega okroga v Cetinje, kneza Danila odpušanja prosit, ker so se 1856 zoper njega spuntali, z obljubo, da mu bodo v vsem pokorni in podložni. Prihodnji dan so volili gosposko in starašine. Ker pa Turki tisti kraj za svojo last imajo, je sklenil poglavar Škodre, Halim paša, s 3000 vojaki jih pokoriti. Avstrijski, angleški in francoski poslanci v Carigradu so se obernili k turški vladi, to reč z lepim poravnati. Objubila je sicer to in poslala povelje, se vseh sovražnost zderžati, pa skorajda prepozno.

Izgledi poezije slovenske v narečji Varaždinsko-Zagreškem.

(Dalje.)

Od zajca.

Včera buduč s puškom vane
Vidim zajca gde se stane,
Stepe z vuhi ter pogleda
Z zornim okom z grma gleda.

Tužni zajec komaj diše,
Od žalosti težko kiše,
Obraz s suzami poleva
Ovak milo ter on speva:

O nesrečna doba moja!
Kad nis miren od nikoga,
Nikom ne činim škode,
Ter s puškami nad me hode.

V životu sem kruto droben,
Vu nature ves turoben,
Pregon trpim od vsakoga
Če zapazim listor kega.

Srca stalnost, vuzka vusta,
Rebra nisu jako tusta,
Oči tupe, temne k tomu,
Priskočil bi ja k drugomu.

Glava mi je pree debela,
Ali pamet malo zrela,
Zubi dugi i muštači,
Kak da bi bil rodjak mački,

Repa nigdo mi ne hvali,
Ar ni dugši kak prst mali,
Ne brani me proti muham,
Kad se od vročine kuham.

Brze noge na tu sreču,
Kad za menum hrti drču,
Če me kateri vlovit hoče,
Dol se prignem pak preskoče.

Če me kaj pak hrt dostigne,
In lovec se proti zdigne,
Pušku nad me shiti taki,
Prehiti me na drug kakvi.

Za tem dene me na pleče,
Ter z veseljem domov teče,
Kopovi se nad me duse,
A sokači nože bruse.

Onda včini tržtvo z mene
Ter me proda na pol cene,
Dugo si ne premišljava,
V kuhinje me porivava.

Pak me takaj nosi gore
Vu gospodske lepe dvore,
Kade mene taki sude
In za pečenke obsude.

Sokač mene oštro prime,
In na tablu tam porine,
Ter me sleče do gologa
Da me je sram i samoga.

Anda, bratja zajci drugi,
Ki još niste v ovoj tugi,
Čuvajte se vu dne, v noći
Od puškene jake moći!

Natekne mi od zdol ražen,
Kak da bi bil tak nesnažen,
Rebra mi s slaninum maže,
Pak me ognju bolje kaže.

Još mi mira ne ostavi,
Neg me k ognju bolj postavi,
Poleva mi z maščum kuke,
Da se potim od vse muke.

Kada mu se vidi vreme,
Pak me z ražnja dole vzeme,
Ter me pošlje k stolu gore,
Gde se z nožmi nad me bore.

Onda mene tak porežu:
Kaj je boljše, van izrežu,
Kosti dadu psom pojesti,
Da bi htelo vsem presesti.

Kak se s telom čudno hodi!
S kožum lepo se ne godi,
Klobučarom se prodade,
Koji više za nju dade.

Viničke prislovice.

Nabral in zapisal kakor čul Jan. Tomšič.

Ne gleda se na pesa, vam na onega, čigav da je. — Onda se lonec pokriva, kadar mačka žmi. — Veliki zvon debelo poje, mali tanko. — Saj nimam četirih rok. — Nima palec jezika. — Bog nas živi i Marija hrani, sirov kruh i pečeno vino. — Sreča ti pevala na vse štiri strani. — Hodi polahko, priti češ daleko. — Kako ješ, ki se ti brada maje? — Svi za svakog. — Kdor ne dela, je brez jela. — Vsaki naj na se gleda. — Godina (dež) v hišo pada, ako hiša krova nima. — Govedar raneje vstaja nego ovčar. — Nima ga okrogljega. — Večje oči nego terbuh. — Bog ni dal kozi dolgega repa. — V sercu stoji vse življenje. — Ki je moker, se ne boji godine. — Česa ni, onega ne more ni vojska vzeti. — Cigan se joče, kada je lepo vreme.

Povabilo sadjorejcom.

Ker naše imena jabelk, hrušk in družega sadja še zmiraj niso tako za gotovo določene, da bi se pod enim imenom povsod ravno tisto pleme zapopadlo, in ker je zavoljo tega potem z razpošiljanjem cepičev velika težava, sem nabral iz svojega verta jabelk vseh plemen, katerih imam blizo 40, iz tega namena, da jih pri meni vsak lahko vidi in si potem izvoli, kterelega plemena cepičev bi spomladi rad imel. Naj tedaj k meni pride in pogleda, kar bi rad imel; iz serca rad bom vsakemu postregel.

Ferdinand Šmidt v Šiški
nad Ljubljano.

Pogovori vredništva. Gosp. A. K. Ce. v Z: Dnar in list smo prejeli. — Gosp. E. R. v A: Sostavek „Misli o starobiln.“ lepo kaže učenega in mnogozvedenega pisatelja, „Novicam“ pa že zavolj obilnih latinskih citatov neprimeren.